

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

F. G. JACOBS

fremSAT den 28. november 1991 *

*Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,*

1. Monetære udligningsbeløb er beløb, som udbetales eller opkræves af medlemsstaterne ved import og eksport af visse landbrugsprodukter. De skal udligne de markedsfordrejninger, som kan opstå på grund af svingninger i valutakurserne. Hvis valutaen i den medlemsstat, hvortil produktet importeres, opskrives, skal importøren betale et beløb til udligning af, at produkterne er blevet billigere i denne valuta, hvorimod importøren skal have udbetalt et beløb, såfremt valutaen nedskrives, til udligning af, at produkterne er blevet dyrere. I den foreliggende sag blev der importeret foderstoffer fra Frankrig til Belgien inden for en periode, hvor den belgiske franc faldt i værdi.

2. Sagen vedrører monetære udligningsbeløb, som blev udbetalt eller krævet udbetalt i forbindelse med indførslen af majs kager til Belgien i tidsrummet 5. marts 1982 — 17. maj 1983. Importøren, selskabet Marichal-Margrève (herefter benævnt »Marichal«), er sagsøgte i hovedsagen. Det er ubestridt, at det importerede produkt henhører under en position i Den Fælles Toldtarif, for hvilken der gælder særlige regler, nemlig pos. 23.07 B I c) 1. Disse særregler blev indført første gang ved artikel 1 i Kommissionens forord-

ning (EØF) nr. 495/79 af 14. marts 1979 (EFT L 65, s. 14), og blev gentaget i den ordning, som gjaldt det tidsrum, hvorunder de her i sagen omhandlede indførsler fandt sted. Det drejer sig om Kommissionens forordning (EØF) nr. 2901/81 af 7. oktober 1981 (EFT L 288, s. 1), Kommissionens forordning (EØF) nr. 1071/82 af 5. maj 1982 (EFT L 124, s. 1) og Kommissionens forordning (EØF) nr. 1235/82 af 19. maj 1982 (EFT L 142, s. 1). Blandt disse forordninger fandt forordning nr. 2901/81 imidlertid ikke anvendelse på de her i sagen omhandlede indførsler, da der ikke i denne forordning var fastsat monetære udligningsbeløb for indførsler til Belgien. Der skulle derfor ikke udbetales nogen monetære udligningsbeløb, før forordning nr. 1071/82 trådte i kraft den 6. maj 1982.

3. I alle de tre forordninger, hvori de nævnte særregler blev gentaget, fremstår de som fodnote 9 i del 1 af forordningens bilag I. De lyder således:

»For varer med indhold af produkter henhørende under pos. 07.06 eller pos. 11.04 C i Den Fælles Toldtarif ydes der ikke monetære udligningsbeløb for kornandelen. Dog anvendes de pågældende beløb, hvis de monetære udligningsbeløb skal opkræves.

* Originalsprog: engelsk.

Ved afslutning af toldformaliteterne ved:

...

— indførsel til en medlemsstat med nedskrevet valuta ...

skal den pågældende i den herfor foreskrevne erklæring angive den fuldstændige varesammensætning med præcisering af vægtindholdet pr. toldposition for hvert iblandt produkt, som ikke er et mejeriprodukt.«

Jeg omtaler i det følgende disse særregler under ét som »kornandelsreglen«.

4. Kornandelsreglen medførte altså en nedsettelse af de monetære udligningsbeløb, som skulle udbetales til en importør ved indførsel af de omhandlede foderblandinger. Hvis produktet indeholdt nogen af de anførte ingredienser (dvs. produkter henhørende under pos. 07.06 eller pos. 11.04 C), skulle der ikke udbetales monetære udligningsbeløb for noget af kornandelen (uanset om der i denne andel var indeholdt korn ud over de nævnte ingredienser). Hvis kornandelen udgjorde over 50% af produktets vægt, skulle der endvidere ikke udbetales monetære udligningsbeløb for nogen af ingredienserne. Forklaringen herpå er ifølge det af Kommissionen under retsmødet anførte, at et sådant produkt anses for korn, hvad angår fastsættelsen af monetære udligningsbeløb, hvorfor det kun giver anledning til anvendelse af monetære udligningsbeløb med hensyn til kornandelen. Heraf følger, at man kun kan beregne det monetære udligningsbeløb korrekt, hvis man kender pro-

duktets sammensætning og navnlig vægten af de ingredienser, som ikke er mejeriprodukter. Det fremgår af den anden og fjerde betragtning til forordning nr. 495/79, at reglen blev indført for at standse den »kunstigt skabt(e) samhandel«, dvs. handelsomlægninger, som udelukkende havde til formål at opnå monetære udligningsbeløb. I forordningens femte betragtning hedder det, at forordningens bestemmelser »kan gennemføres mere effektivt, hvis den importør eller eksportør, der anmoder om monetære udligningsbeløb, afgiver erklæring om de pågældende varers sammensætning«.

5. I den foreliggende sag forsømte Marichal at afgive en sådan erklæring om produktets sammensætning til de belgiske myndigheder i forbindelse med afslutningen af toldformaliteterne på indførselstidspunktet, om end det fremgår, at der blev indgivet en erklæring til de franske myndigheder om de samme produkter i 1978, hvoraf de belgiske myndigheder modtog kopi den 9. januar 1984, men i en anden forbindelse. Under hovedsagen har den belgiske stat, som er repræsenteret ved økonomiministeren, fremsat krav om tilbagebetaling af de monetære udligningsbeløb, som blev udbetalt i forbindelse med indførslerne i tidsrummet mellem den 5. marts 1982 og den 2. februar 1983, og nedlagt påstand om, at den kendes berettiget til fortsat at tilbageholde beløbene for indførslerne mellem den 8. februar og den 17. maj 1983, i begge tilfælde på grund af, at Marichal ikke afgav den foreskrevne erklæring. Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Domstolen har den belgiske regering forklaret, at de tidligere udbetalte beløb blev erlagt som følge af en administrativ fejl og uden forudgående undersøgelse af, om kravet var berettiget.

6. Tribunal de première instance de Verviers (Belgien) har herefter forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Fortaber en erhvervsdrivende uigenkaldeligt sin ret til monetære udligningsbeløb efter EF-rettens regler, navnlig Kommissionens forordning (EØF) nr. 495/79 af 14. marts 1979, når han i forbindelse med indførslen til en medlemsstat med nedskrevet valuta af foderblandinger henhørende under pos. 23.07 B I a) 1 eller 2, pos. 23.07 B I b) 1 eller 2, eller pos. 23.07 B I c) 1 eller 2, i Den Fælles Toldtarif har undladt ved afslutningen af toldformaliteterne at udfylde den toldanmeldelse korrekt, som skal indgives for at få udbetalt monetære udligningsbeløb, idet han ikke har angivet de oplysninger om produktets fuldstændige sammensætning, som kræves efter forordning (EØF) nr. 495/79, herunder præciseret vægtindholdet pr. toldposition for hvert iblandet produkt, som ikke er et mejeriprodukt?

7. Forordning nr. 495/79 indeholder ingen udtrykkelige bestemmelser om følgerne af, at der ikke afgives den foreskrevne erklæring. Der findes dog en række andre bestemmelser om retten til monetære udligningsbeløb, nemlig i Kommissionens forordning nr. 1371/81 af 19. maj 1981 om forskrifter for den administrative anvendelse af monetære udligningsbeløb (EFT L 138, s. 1). Artikel 6 heri, som er indeholdt i afdeling B (»Indførsel«) i forordningens afsnit II (der omfatter artikel 5 og 6) bestemmer således:

»På tidspunktet for afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel skal den pågældende på det foreskrevne dokument anføre alle oplysninger, som er nødvendige til fastsættelse af det monetære udligningsbeløb, navnlig:

...

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er den erhvervsdrivende efter fællesskabsretten berettiget til at berigtige fejlen efterfølgende ved at afgive de foreskrevne oplysninger til den nationale myndighed, som foretager beregningen og udbetalingen af de monetære udligningsbeløb?»

d) produkternes sammensætning, for så vidt som det er nødvendigt for fastsættelsen af det monetære udligningsbeløb.«

Overskriften til afdeling E i forordningens afsnit II (som indeholder artikel 16 og 17) benævnes »Udbetaling«, og artikel 16, stk. 1, bestemmer således:

Jeg skal gøre opmærksom på, at hver af de seks positioner, som er nævnt i det første spørgsmål, er underpositioner, som var omfattet af den dagældende kornandelsregel, men at de importerede produkter i denne sag, som tidligere nævnt, alle var omfattet af pos. 23.07 B I c) 1.

»Et monetært udligningsbeløb, der skal ydes ved indførsel, udbetales kun mod forelægelse af en kopi af indførselsangivelsen og eventuelt de relevante hertil knyttede dokumenter indeholdende de i artikel 6 omhandlede oplysninger og angivelse af, at varerne er blevet indført. ...«

Artikel 17 bestemmer således:

»1. Monetære udligningsbeløb udbetales kun efter skriftlig ansøgning fra den pågældende. ...

2. Bortset fra tilfælde af *force majeure* bortfalder retten til monetære udligningsbeløb, medmindre dokumenterne indsendes senest tolv måneder efter den dag, hvor toldmyndighederne antog indførselsangivelsen eller udførselsangivelsen.

...«

8. Det fremgår af disse bestemmelser, at en importør kun er berettiget til monetære udligningsbeløb, såfremt han inden tolv måneder efter antagelsen af indførselsangivelsen fremlægger en kopi af de dokumenter, som er knyttet til denne indførselsangivelse, og som indeholder de i artikel 6 nævnte oplysninger. Såfremt der mangler de detaljerede oplysninger om produkternes sammensætning, som er nødvendige for at kunne fastsætte de monetære udligningsbeløb, skal importøren fremlægge en kopi af det dokument, som er knyttet til indførselsangivelsen, hvori disse detaljerede oplysninger er angivet. Såfremt kornandelsreglen finder anvendelse, skal der følgelig fremlægges en kopi af den erklæring, som er foreskrevet i denne regel. Efter en strikt og bogstavelig fortolkning af forordning nr. 1371/81 er en importør, som har undladt at afgive en sådan erklæring på tidspunktet for fremlæggelsen af toldangivelsen, derfor ikke berettiget til monetære udligningsbeløb, da han ikke vil være i stand til at fremlægge det foreskrevne dokument.

9. Det er derfor et udtrykkeligt krav for at oppebære monetære udligningsbeløb, at der på indførselstidspunktet er afgivet den fornødne erklæring. Det står dog ikke desto mindre fast, at opfyldelsen af denne formalitet ikke kan anses for en absolut betingelse for at modtage monetære udligningsbeløb, medmindre dette krav er nødvendigt af hensyn til en effektiv kontrol med de pågældende transaktioner (jf. herom sag 46/82, Tyskland mod Kommissionen, Sml. 1983, s. 3549, præmis 10). Det må derfor undersøges, om kontrollen med produkternes kornandel ville være lige så effektiv, hvis den erhvervsdrivende kunne afgive de samme oplysninger efter indførslen.

10. I forelæggelsesdommen har den nationale ret anført, at toldmyndighederne var klar over, at importøren ville rejse krav om monetære udligningsbeløb, og derfor burde have vidst, at de importerede produkters sammensætning havde betydning for importørens ansøgning om beløbene. Efter den nationale rets opfattelse var det ikke udelukket at foretage den nødvendige kontrol. Selv om der ikke var afgivet nogen erklæring på indførselstidspunktet, havde myndighederne nemlig kunnet udtage og opbevare en vareprøve for det pågældende produkt, og på grundlag heraf foretage kontrollen med senere indgivne erklæringer. Ifølge den nationale ret var toldmyndighederne endvidere forpligtet til at henlede importørens opmærksomhed på de gældende formaliteter.

11. Heroverfor har Kommissionen anført, at enhver rimeligt påpasselig erhvervsdrivende bør være bekendt med de formaliteter, som skal opfyldes. I betragtning af de mange transaktioner, som toldmyndighederne skal behandle, fungerer den erhvervs-

drivendes erklæring om produktets sammensætning som et nødvendigt advarselssignal. Man kan derfor ikke forvente, at myndighederne tager skridt til at udtage en vareprøve, hvis ikke de er blevet alarmeret om, at dette kan være nødvendigt. Kommissionen anfører endvidere, at det vil være vanskeligere og mindre sikkert at kontrollere produktets sammensætning, såfremt der ikke udtages nogen vareprøve på indførselstidspunktet.

12. Jeg finder Kommissionens argumentation meget overbevisende. Hvis en importør afgiver en erklæring om produktets sammensætning, bliver toldmyndighederne derved gjort opmærksom på, at erklæringens rigtighed kan blive relevant for en ansøgning om monetære udligningsbeløb, og følgelig tage skridt til at udtage vareprøver. Hvis importøren derimod ikke afgiver en sådan erklæring, skulle myndighederne efter den nationale rets opfattelse være forpligtet til at tilkendegive, at de pågældende oplysninger er relevante. Dette vil, henset til de talrige typer af produkter, som toldmyndighederne behandler, være at stille for store krav til agtpågivenheden hos måske i forvejen overbebyrdede tjenestemænd. Importøren derimod beskæftiger sig med et mere begrænset udvalg af produkter, hvorfor han med rimelighed kan forventes at have kendskab til de særlige krav, som stilles til hvert enkelt af disse produkter.

13. Kommissionens argument om, at en efterfølgende kontrol med produktets sammensætning vil være betydeligt vanskeligere og mindre effektiv end en ordning, hvorefter der afgives en erklæring på indførselstidspunktet og udtages en vareprøve, finder jeg også overbevisende. Ganske vist kan man principielt fastslå produktets ingredi-

ser på grundlag af de oplysninger, som fabrikanten afgiver, ligesom man, i hvert fald i teorien, kan udtage en vareprøve efter, at indførslen har fundet sted, så længe varepartiet endnu ikke er blevet brugt. Men i begge tilfælde vil kontrollen blive dyrere og mindre pålidelig end efter den ordning, som er foreskrevet i EF-reglerne. Efter min opfattelse er det derfor af hensyn til en effektiv kontrol med de omhandlede transaktioner nødvendigt, at de foreskrevne formaliteter overholdes.

14. Endelig er det, som anført af Kommissionen, klart, at en erhvervsdrivende ikke kan påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning til støtte for at nægte tilbagebetaling af beløb, som de nationale myndigheder fejlagtigt har udbetalt ham i strid med gældende EF-forskrifter (jf. dom af 26.4.1988, sag 316/86, Hauptzollamt Hamburg-Jonas mod Krücken, Sml. s. 2213, præmis 23 og 24).

15. Efter min opfattelse må det første spørgsmål derfor besvares bekræftende, hvorfor det er ufornuddigt at besvare det andet spørgsmål. Såfremt der imidlertid, i modsætning til det af mig antagne, har været mulighed for at afhjælpe manglen efter produkternes indførsel, er det klart, at dette kun har kunnet ske, såfremt importøren har afgivet de foreskrevne oplysninger til de ansvarlige myndigheder inden tolv måneder efter antagelsen af indførselsangivelsen (jf. artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 1371/81, som er nævnt ovenfor under punkt 7). I den foreliggende sag blev oplysningerne imidlertid først fremsendt den 9. januar 1984, hvorfor selskabet har fortabt retten til monetære udligningsbeløb for de indførsler, som fandt sted før den 9. januar 1983.

Forslag til afgørelse

16. Jeg er således af den opfattelse, at de spørgsmål, som er forelagt Domstolen af Tribunal de première instance de Verviers, bør besvares på følgende måde:

»De retsfor skrifter i fodnote 9 i del 1 i bilag I til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2901/81 af 7. oktober 1981, Kommissionens forordning (EØF) nr. 1071/82 af 5. maj 1982 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 1235/82 af 19. maj 1982, som oprindeligt blev indført ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 495/79 af 14. marts 1979, skal, sammenholdt med Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/81 af 19. maj 1981, fortolkes således, at en importør uigenkaldeligt for taber retten til monetære udligningsbeløb, såfremt han undlader at afgive den heri foreskrevne erklæring i forbindelse med afslutningen af toldformaliteterne ved indførsel af foderblandinger henhørende under de positioner i Den Fælles Toldtarif, som er omfattet af disse retsfor skrifter.«